

เทศน์อบรมพระและฆราวาส
ณ วัดโฆรธรรมสามัคคี จ.เชียงใหม่ [คำ]
วันที่ ๑๘ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๕
“ศาสนาพุทธสำหรับผู้มีวาสนา”

วิงเวียนวันนี้ไม่ทราบเป็นยังไง คงเป็นเส้นมันตึง วิงเวียน นิ่งนี้กุฏิหมุนเลยทีเดียว นอนกุฏิหมุนเลย เส้นมันตึง เลยให้เณรवादให้ตะกั่วนี้ ค่อยยังชั่วหน่อย คือมันไม่ได้เปลี่ยนอิริยาบถเสมอ ปกติเราจะเปลี่ยนตลอดเวลา คือตั้งแต่วัยบวชเข้ามาตอนเรียนก็ไม่ค่อยเปลี่ยนเท่าไรนัก ตอนออกปฏิบัตินี้เรียกว่ามันเปลี่ยนเกินไป ถ้าว่าเดินก็จนกระทั่งขาจะลาก ถ้าว่านั่งก็จนกันแตก มันเลยอันนั้น หลังจากนั้นมาแล้วก็เป็นปกติ คือการเปลี่ยนอิริยาบถให้เสมอ เช่นอย่างเมื่อคืนนี้ก็เหมือนกัน คนเงียบ ๆ ด้อม ๆ มาดูไม่มีคนแล้ว ติหนึ่งลงแล้วเดินจงกรม ไม่มีใครเห็นแหละ เป็นอย่างนี้ตลอด อยู่ในวัดก็เหมือนกัน ถูกนิมนต์ไปพักที่ไหนพอไปถึงแล้วจะด้อมหาดูทางจงกรม คือทางเปลี่ยนอิริยาบถให้เสมอ เดินจนกระทั่งพอตีมันรู้เอง ถ้ามันแข็งตรงไหน ๆ ก็เดินพอมันนิ่มเสมอกันหมดแล้ว จะพักจะนอนอะไรก็ได้ทั้งนั้น สะดวก

มาตั้งแต่เมื่อวานนี้ เข้ามืดเมื่อวานก็ไม่ได้เดินจงกรมเสียด้วยนะ เดินไม่มาก เพราะท้องมันเริ่มเล่นงานเราตั้งแต่เช้าเลย จากนั้นมาก็ถ่ายตลอดหาเหตุผลไม่ได้นะ ถ่ายตลอด ๆ จนกระทั่งถึงฉันจ้งหัน ถ่ายถึง ๗ ครั้งจนกระทั่งจะไม่ได้ออกจากห้องน้ำห้องส้วม พอออกมาแล้วก็ถ่าย ๆ พอฉันเสร็จแล้วก็ถ่ายอีกสองครั้ง ๗ ครั้งแล้วก็ไป ๙ ครั้งใช้ใหม่ละ เดินทางมานี้ก็ถ่าย ๒ หนหรือ ๔ หนไม่รู้ แล้วไม่ได้เปลี่ยนอิริยาบถมีแต่นั่ง เหนื่อยก็นอน อิริยาบถไม่เปลี่ยนเส้นเอ็นอะไรมันก็ตึงของมันไป เวลามันตึงของมันแล้วมันก็บีบรัดเราเข้า เส้นตึงหรืออันไหนที่หนักไปทางไหนเส้นมันตึงทางนี้ มันหนักไปทางวิงเวียนมันก็บอกมาแล้ววิงเวียน ๆ

วันนี้พอมาถึงกุฏิเกิดวิงเวียนใหญ่เลยนอน แล้ววิงเวียนใหญ่เสียด้วย กุฏินี้หมุนอย่างนี้เลยนะ อ้าว มึงจะพาภูเหาะภูจะไปวะ ภูไม่ต้องซื้อตัวเครื่องบินไปแล้ว มึงพาภูไปสักหน่อย มันไม่ไปหมุนอยู่ในกุฏิ เราไม่เห็นมีห้วนมีไหวอะไรกับมัน มันจะพาไปไหนก็ไปซิ อยู่ก็อยู่ จะไปก็ไป หมายความว่า เป็นก็เป็น ตายก็ตาย ไม่เห็นมีอะไร ฟังซิพี่น้องทั้งหลาย นี่ละธรรมถ้าลงได้คงเส้นคงวาหนาแน่นไปแล้วจะไม่มีห้วนอะไรกับสามแดนโลกธาตุนี้ ขึ้นชื่อว่าสมมุติไม่มีสิ่งใดเข้าไปแฝงได้เลย นี่เป็นอฐานะ คือจะเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้

จึงได้สอนบรรดาพี่น้องทั้งหลายในการอบรมจิตใจ ใจเป็นของฝึกได้ ฝึกไม่ได้ พระพุทธเจ้าไม่ฝึกและตรัสรู้ธรรมเป็นศาสดาเอกของโลกเพื่อสอนโลกไม่ได้ นี่คือนิยามที่อยู่ในฐานะที่ควรจะฝึกอบรมได้ก็ฝึกอบรม เพราะฉะนั้นพูดที่ไหนมันไม่พันทันทีจะเอานี้ออกยื่น ก็มันจำอยู่ในนี้จะให้ว่ายังไง เขาพูดอะไรลอกหลอนกัน ต้มตุ๋นกันทั่วโลกดินแดนมันยังเชื่อกันได้ เชื่อกันจนจมได้ นี่ธรรมเป็นของจริงพูดไม่ได้เพื่อความลุ่มจุ่มทำไมจะพูดไม่ได้เพื่อความดีสำหรับคน นอกจากจิตที่เป็นอกุศลมันคัดค้านต้านทานความจริง มันก็เป็นกรรมของผู้นั้นเท่านั้น สำหรับความจริงแล้วจะเป็นความจริงล้วน ๆ

การเปลี่ยนอิริยาบถจึงต้องเสมอ อยู่ในวัดในที่ไหนก็ตามจะเปลี่ยนตลอดเวลา ถูกลมนิตไปเทศน์ที่นั่นที่นี้ในงานต่าง ๆ ต้องไปต้องเสาะหาแล้วที่ทางจงกรม พอไปถึงปั๊บเดินเที่ยวดู เที่ยวดูคือว่าที่เหมาะสมที่มันเป็นที่ลับหูลับตาสบายสะดวกของเรานั้นแหละ พอได้แล้วก็มา เวลาไหนพอว่างพอเป็นโอกาสแล้วปั๊บเข้านั้นเลย ทุกแห่งเลยนะ ไม่มีเว้น แม้แต่วัดเจดีย์หลวงอย่างนั้นก็เอาเวลาคนเจียบ ๆ หมากก็เยอะ ช่างหัวมัน มันก็อยู่ตามประสาของมัน วิ่งเพ่นพ่าน ๆ เราก้เดินของเรา หมากก็เป็นหมา เราก้เป็นเรา

เพราะวัดเจดีย์หลวงหมามาก เพ่นพ่าน ๆ บางทีก็มาเห่าว้อ ๆ มึงเห่ากูอะไรวะ มึงไปหาเห่าขโมยซี เขาฉกเขาลัก ปล้นจี้กันติดคุกติดตะรางจนไม่มีตะรางให้เขาอยู่ มึงทำไมไม่ไปหาเห่ากัดเขานู่นละ ก็กูเดินจงกรมกูไม่ได้หาขโมยใคร มาเห่าอะไร มึงใช้ไม่ได้ พูดหยอกหมา หยอกนี้หยอกอะไรเพราะความเมตตาเท่านั้น ไม่ใช่อะไรนะ แต่เอาอันนี้ออกแสดงเท่านั้นเองประกอบกับความเมตตา มันเป็นพวกตามเห่าเรา เราไม่สนใจกับมัน เราก้เดิน ที่นี้เขาก็หยุดเองนะ โอ๊ย ชี้เกียดเห่า ขโมยตัวนี้เห่ามันก็ไม่หวั่นไหว คงว่า เราก้เดิน เขาก้หยุด นี่หมายถึงวัดเจดีย์หลวง ทางรอบเจดีย์แต่เราไม่ไปเดินรอบ เราเดินยาว ๆ เจียบ ๆ อย่างนั้นละ ไปที่ไหนเหมือนกันหมดต้องเดินเปลี่ยนอิริยาบถให้เสมอ ถ้าอย่างงั้นมันก็ไม่คงชีวิตชีวามาได้ขนาดนี้ จึงต้องระมัดระวังบำรุงรักษาเท่าที่กำลังของเราจะปฏิบัติต่อกันได้อย่างไรในธาตุในขันธอันนี้ อันนี้เป็นเครื่องมือ

เมื่อจิตถอนตัวออกจากคำว่า เป็นเรา เป็นของ เราเสียอย่างเดียว ธรรมชาตินี้มันก็เป็นที่อาศัยเหมือนกันกับนี้ มีใกล้มีไกล ใกล้ก็คือตัวของเราเครื่องมือของเราสำหรับใช้ของจิต เช่นพูดเวลานี้ก็จิตบงการมาให้พูดเรื่องราวอะไร ๆ ก็อาศัยธาตุขันธอันนี้แสดงมาเป็นวาจาบ้าง เป็นกิริยาท่าทาง คือจิตครองตัวอยู่นั้น จิตใช้งานอันนี้ใช้ไปเรื่อย ๆ นอกจากนั้นความรู้ประจำขันธมีอีก ความรู้เป็นส่วนใหญ่ก็หมายถึงใจที่ครองร่างอยู่นี้ กระแสของใจที่ออกมาเป็นความรู้ประจำขันธนี้ก็ออกประสาทส่วนต่าง ๆ ไป ประสาทส่วนนี้ใช้ทางนี้ ประสาทส่วนตาสำหรับตาก็ใช้ทางตาก็เห็น เมื่อเครื่องมือนี้ยังดีอยู่ ตายัง

ได้อยู่แล้ว ความรู้นี้สั่งงานอะไรมันก็เห็นก็ได้ยินอะไรไปเรื่อย ๆ รอบตัวเรา สัมผัส สัมพันธ์อะไรทั้งหมด อันนี้คือความรู้ที่ประจำประสาทส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย ความรู้อันใหญ่ นั่นคือใจ กระแสของความรู้อันใหญ่เข้ามาจับผิดชอบในธาตุในชั้น

ที่นี้เวลาเครื่องมือมันเสีย เช่นตาบอด รับไม่ได้มันก็ปล่อยไปใช้ไม่ได้แล้ว หูหนวกใช้ไม่ได้แล้วปล่อยไป นี่เรียกว่าปล่อยเครื่องมือ ๆ ที่นี้ใช้ไม่ได้หมดทั้งตัวเธอ นี่มันจะรวมเข้ามาแล้วนะ ใช้ไม่ได้หมดทั้งตัวแล้วมันก็ออก คำว่าออกนี่เรายังไม่ออกแต่รวมตัวที่จะออกมาได้หลายครั้งเหมือนกันนะ มันรวมตัวมันแล้วมันจะออก คำว่ารวมตัวคืออะไร เวลาถึงจุดของมันที่มันจะออกแล้ว ความรู้ทั้งหมดในประสาทส่วนต่าง ๆ ทางตาหูจมูกลิ้นกายเหล่านี้มันจะรวมตัวเข้าไปพริบเข้าไปนี่เลย เข้าไปนี่มีความรู้อันเดียว ที่นี้เข้าถึงตัวใหญ่แล้วนะ เข้าถึงจิตที่ครองร่างแล้ว

กระแสของความรู้ต่าง ๆ ที่มีตามประสาทส่วนต่าง ๆ นั้นมันจะหดเข้ามาพร้อมกัน ข้างบนหดลง ทางนี้หดเข้าไปพร้อมกัน ข้างล่างหดขึ้นมา ความรู้นี้หดเหมือนเราดึงจอมแหที่ตากไว้ พอเราจับจอมแหดึงทางนั้นจะหดเข้ามาพร้อม ๆ ถึงจุดกลางก็คือเป็นกองแห อันนี้ถึงจุดกลางก็ถึงผู้รู้อันใหญ่แล้ว ผู้รับผิดชอบร้อยเปอร์เซ็นต์คือผู้นั้น ที่นี้เวลาเข้ามาถึงจุดนี้แล้ว ตาหูจมูกลิ้นกายดับหมดไม่มีอะไรเหลือเลย เป็นท่อนไม้ท่อนซุง ร่างกายของเรานี้นะ จะไม่มีอะไรเหลือเลย จะเหลือตั้งแต่ความรู้ที่ครองร่างคอยแต่จะติดเท่านั้น นั่นแหละติดเรียกว่าตายนะ ยังเหลือความรู้อันนี้อันเดียว आयตนะทั้งหลายที่เป็นเครื่องใช้ของร่างกายมันไม่เอาไหนแล้ว มันหดเข้ามาสู่จุดใหญ่นี้คือความรู้

นี่เรารู้ได้ชัด ชัดเจนมากก็คือว่า ถ้าควรระวังเอาไว้ มันรวมเข้ามาจุดนี้แล้ว ถ้าจะควรระวังเอาไว้ บังคับผู้นี้ยังไม่ให้เคลื่อนไหว ถ้าเคลื่อนออกเลย ตาย ถ้าอยู่ในฐานะที่ควรระวังไว้ ระวังไว้มันก็อยู่ พอระวังไว้อยู่แล้วความรู้ส่วนต่าง ๆ ที่มันเคยรู้ที่อยู่ภายนอกซึ่งมันหดเข้าไปแล้ว ที่นี้กระจายออกไปอีก ตาหูจมูกลิ้นกายก็เริ่มฝ้าฟาง ๆ รู้ชัดเจนขึ้นมา ความรู้นี้ออกไป ทางนี้ก็รู้ลงไป ทางนี้รู้ขึ้นมา ประสาทส่วนต่าง ๆ กระจายออกไปหมดเลย นี่เรียกว่าเราระวังเอาไว้ มันอยู่ได้ ถ้าหากว่ามันเลยเขตนี้แล้วแม้แต่พระพุทธเจ้าก็ยังตาย นี่เรียกว่าสุตวิสัยที่จะระวังแล้ว ปล่อยก็ไปเลย ถ้าควรระวังเอาไว้ ท่านก็ระวังอย่างนี้

สำหรับเรานี่ จึงได้นำมาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังอย่างชัดเจนมาหลายครั้งหลายหน โรคหัวใจ ที่แรกก็โรคถ่ายท้องอยู่ที่บ้านหนองผือใน ภาย ๒๕ ครั้ง อาเจียน ๒ ครั้งเป็น ๒๗ อันนั้นละตอนอาเจียนมันรุนแรง คนไม่มีกำลังเลยบทเวลามันอาเจียนพลังของมันนั้นแหละที่ให้อาเจียนอย่างแรง ฟุ้งนี้เศษอาหารนี้ตกติดฝาส้วม มันแรงขนาดนั้นนะ ปีนี้ฟุ้ง ๆ ติดฝาส้วม มันได้กำลังมาจากไหน อันนั้นแหละที่มันดันแรง ๆ นั้นแหละมันสะท้อนเข้ามานี้อ่อนลงไปเลย พออันนี้อ่อนลงไปอันนี้ก็หดเข้ามาทันทีเลย

ความรู้นี้รวมตัวเข้ามาถึงจุดก็เลยเขียนนะ หือ จะไปเดี๋ยวนี้เขียนหรือ อ้าวไปก็ไป แต่ จิตจดจ่อเข้าไปตรงนั้นไว้แล้ว

สักเดี๋ยวก็นั่งออกมา นี่เป็นครั้งแรกนะ ครั้งต่อไปคือโรคหัวใจ เวลามันรุนแรง มาก ๆ นี่หอบซึกไปเลย ลมหายใจหมด นี่ละถ้ามีสติจะรู้ทุกกระเปียดเลย แต่คำว่ามีสติ นี่เราไม่ได้ตั้ง หากเป็นหลักธรรมชาติของมันที่จะรับรู้รับเห็นซึ่งกันและกัน หรือรับผิดชอบกันแบบไหนมันก็ทำของมันเองนะ พอถึงที่ของมัน มันจะไปจริง ๆ บังคับ อันนี้ได้ บังคับ คือบังคับจิตไม่ให้เคลื่อนจากที่ อันนี้หมดไปแล้วสภาพของมัน ร่างกายก็แบบ เดียวกันนะ มันเป็นท่อนไม้ท่อนซุงไปหมดแล้ว เหมือนกันกับที่ว่ามันหดเข้ามา อันนี้ พอมันซึก ๆ อันนั้นก็หดเข้ามาพร้อมกันเลย มันจะไป

เราก็กห้าม คือบังคับความรู้อันนี้ยังไม่ให้เคลื่อนที่จากร่างอันนี้วางั้นเถอะ พอ บังคับไว้ไม่นาน ทีนี้ลมหายใจค่อยแผ่วเบาออกมา ๆ ต่อจากนั้นลมหายใจก็เป็นปกติ อันนี้ก็ปล่อยตรงนี้ได้ ถ้าเวลามันกำลังเข้มข้นมันจะไป โห้ย ปล่อยไม่ได้นะ ปล่อยผิงเลย ทันที้ นี่เป็นมาหลายครั้งให้พี่น้องทั้งหลายทราบ ว่าจิตนี้ขอให้ฝึกให้ดีจะเป็นหลักธรรมชาติเองนะ เราไม่ต้องบีบบังคับบัญชาอะไร นอกจากที่เราบังคับที่ว่ายังไม่ให้ออกเท่านั้น ที่จะบังคับเหตุการณ์อย่างอื่นไม่มี ถึงว่าออก จะให้ออกก็ดีไม่ให้ออกก็ดี ก็เราไม่ได้ อาลัยเสียตายอะไร สุดท้ายก็คือเมื่อยังพอเป็นไปได้อยู่ที่จะทำประโยชน์ให้แก่โลกได้อยู่ ก็บังคับไว้เพื่อประโยชน์แก่โลกเท่านั้นเอง

สำหรับประโยชน์แก่เรา เราพูดจริง ๆ เราพูดทุกอย่างมาแล้วได้ ๕๒ ปี พูดให้ มันตรงอย่างนี้ ไม่งั้นเราจะมาพูดเทศน์สอนโลก โลกโลกได้ยังไง ก็เราปฏิบัติมาจนถึง ขั้นจะสลบไสลไม่รู้ก็ครั้งก็หน เออตายเข้าว่าพัดกับกิเลส ถึงขนาดนั้นแล้วจะเอาคำพูด มาหลอกโลกได้อยู่หรือ ท่านทั้งหลายดูซิดูหน้าหลวงตาบัวหลอกโลกใหม่ การพูดอย่าง นี้พูดเพื่ออะไร ก็ด้วยความเมตตาแล้ว ๆ ส่วนส่วนนี้ะมาพูด แล้วจะเอาอะไรมาอวดกัน ละ ฟังซิ จึงได้พูดให้ฟังทุกแห่งทุกมุมในธรรมของพระพุทธเจ้านี้แม่นยำมากนะ ไม่มี คลาดเคลื่อนเลยธรรมพระพุทธเจ้า สุวากุขาโต ภควตา ธมฺโม พระธรรมอันพระผู้มี พระภาคเจ้าตรัสไว้ชอบแล้ว ชอบทุกแห่งทุกมุม ไม่มีที่แย้งแม้เม็ดหินเม็ดทราย เราได้ ตามพิจารณาเต็มกำลังความสามารถของเราแล้ว

เพราะฉะนั้นถึงได้กราบราบเลยนะ โถ ทำไมจริงอย่างนี้ เจอเข้าที่ตรงไหนท่าน สอนไว้แล้ว เวลามันมีดมันบอดมันไม่เห็น มันก็โดนเอาชนเอาชิ ทีนี้เวลาไปเจอ ก็อ้อ คือพระพุทธเจ้าสอนไว้แล้ว เจอตรงไหนอ้อ มีแต่อ้อหมอบ ๆ ตลอดจนกระทั่งถึงกิเลส ที่มันครองอยู่ในหัวใจตั้งแต่ชั้นหยาบอย่างทีเทศน์ตอนบ่ายวันนี้ ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา มันพัวพันอยู่ในนี้ มันจางออก ๆ มันก็เห็น ก็ดูกันอยู่นี้ ฟาดมันพังทลาย

ลงไปหมดไม่มีอะไรเหลือแล้ว ทีนี้เป็นยังไงพระพุทธเจ้าสอนว่ากิเลสเป็นภัยต่อสัตว์โลก ทีนี้เมื่อกิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้ว อะไรมาเป็นภัย มันไม่มี มีกิเลสตัวเดียวเท่านั้นเป็นภัย นั่น แล้วไม่กราบพระพุทธเจ้าได้อย่างไร

มหาภัย ความทุกข์ความทรมานก็เกิดจากกิเลส พระพุทธเจ้าก็สอนวิธีฆ่ากิเลส เมื่อฆ่าลงไปจนกระทั่งมันเสื่อมลงไปแล้วเป็นยังไงความสุข มันก็เห็นทั้งเหตุทั้งผล พระพุทธเจ้าสอนไว้ผิดที่ตรงไหน เอาตรงนี้ก่อน จากนั้นความรู้ต่าง ๆ ที่จะรู้จะเห็นสิ่งต่าง ๆ อย่างบาปบุญนรกสวรรค์พรหมโลกไม่ต้องถาม มันจำขนาดนั้น ถ้าหากว่าเป็นวิสัยที่จะถือมาให้พี่น้องทั้งหลายดูนี้จะดีหน้ามัน หน้าแตกหมดเลยนะ นี่เห็นไหมนรกฟาดปี่วะ เพียงเท่ากำปั้นนี้เป็นยังไงเจ็บไหม นรกยกมาเพียงเท่ากำปั้นตีหน้าผากคนนี่เจ็บไหม โอ้ย ได้หน้าผากหนึ่งสองหน้าผากนอกนั้นมันแผ่นออกจากโบสถ์หมด มันกลัวหน้าผากแตก นี่เราพูดเอานรกส่วนย่อย ๆ มาตีเห็นไหมจะว่างั้น

พระพุทธเจ้าแท้ ๆ สอนไว้ พระสงฆ์สาวกยิ่งรู้ตามนี้ ๆ ตามวิสัยของพระสงฆ์สาวกนะ พระพุทธเจ้านั้นร้อยเปอร์เซ็นต์ จำไปหมดเลย แล้วเจอเข้าตรงไหนจะค้าน พระพุทธเจ้าได้ที่ตรงไหน นี่ที่ว่าตายก็ตายไปเถอะ เรื่องตายเพื่อบูชาพระพุทธเจ้าท่านจะไม่มืองค์ใดเสียตายแม่เม็ดหินเม็ดทรายนะ ตายเพื่อบูชาคุณพระพุทธเจ้า พระสงฆ์สาวกจะไม่มีอะไรเสียตายแม่เม็ดหินเม็ดทราย หมอบกราบตายไปได้เลย พระพุทธเจ้าสั่งว่าให้ตายเสีย เอ้า ตายเลย ลงขนาดนั้น ลงในหัวใจ ศาสนาพุทธเราเป็นศาสนาชั้นเอกที่เดียวนะ ใครเกิดมาไม่มีวาสนาเห็นก็เหมือนกับไก่แจ้เห็นพลอยนั่นแหละ

ในนิทานอิสปเราได้อ่าน นิทานอิสปนี้มาจากหนังสือคัมภีร์นูนนะ ตั้งแต่ก่อนเราก็อ่านในหนังสือเรียนว่า ไก่แจ้ตัวหนึ่งคู้ยเซียหาอาหาร ไปพบพลอยเม็ดหนึ่งงามดีมีค่ามาก จึงร้องเปรย ๆ ขึ้นว่า นี่ถ้าเจ้าของของเจ้ามา เขาคงเก็บเจ้าไปฝังไว้ในหัวแหวนตามเดิม แต่นี่เจ้าไม่มีประโยชน์อะไรแก่เรา สู้ข้าวสุกข้าวสารเม็ดเดียวก็ไม่ได้ ว่าแล้วก็คู้ยเซียเลยไปในแปลงอื่น ท่านก็สรุปมาว่านิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า ของดีย่อมเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่รู้จักใช้เท่านั้น นั่นเห็นไหมละ ผู้ไม่เห็นประโยชน์ก็เหมือนไก่เห็นพลอย ไร่เราเห็นศาสนาซึ่งเป็นพลอยอันเลิศเลอนี้ มันก็ไม่เห็นเป็นของแปลกประหลาดอัศจรรย์ สู้ความโลภไม่ได้ สู้ความโกรธไม่ได้ สู้ความหลงไม่ได้ สู้การทะเลาะกันไม่ได้ ยิ่งพ่ออิหนูแม่อิหนูทะเลาะกันเก่ง สู้อันนี้ไม่ได้ มันก็ไปอย่างนั้นเสีย

เพชรพลอยที่พระพุทธเจ้าสอนมันไม่ยอมฟัง มันสู้เขี้ยวกัดกันไม่ได้ มันชอบจะกัดกันผิวเมีย ให้ระวังนะ เอากันมาด้วยความรักความชอบใจฝังลึก ๆ ซึ่ ต้องมีความอดทนต่อกัน ลื่นกับฟันมันต้องกระทบกันเป็นธรรมดา จะไม่ให้กระทบกันไม่ได้ลื่นกับฟันต้องกระทบ ผิวเมียไม่กระทบกันไม่ได้ แต่ลื่นก็อยู่ในปากเดียวกัน ฟันก็อยู่ในปากเดียว

กัน มันก็ต้องกระทบกัน จะจับผิดจับถูกกับใครว่าซิ จับไม่ได้ เมื่อไม่ได้แล้วก็ต้องระวัง รักษาหัวใจซึ่งกันและกัน นี่ถูกต้องตามธรรมพระพุทธเจ้า

นี่พูดถึงเรื่องศาสนาพระพุทธเจ้าของเรา โห คนเกิดมาพบก็ตามเถอะ แบบโก่ พบพลอย ไม่เลื่อมใสไม่สนใจ เอากิเลสเอาสัวมเอาถานไปโปะธรรมกลบธรรมๆ เอา ความโลภความโกรธความหลงกิเลสตัดหาไปกลบธรรมๆ ไม่สนใจ เห็นอันนี้ดีกว่าๆ ไปหมด นี่ละไม่เกิดประโยชน์อะไรเลย โก่อ่แจ้ตัวหนึ่งมันกินข้าวสุกข้าวสารมันกินได้เป็น วัน ๆ มันจะจริงถาวรอะไร แต่พลอยเม็ดนี้ราคาเท่าไร เอาไปกินจนกระทั่งโก่มันตาย หมดทั้งโคตรทั้งแซมมัน พลอยเม็ดนี้ก็ไม่หมด แน่เอาไปพิจารณาซิ ที่นี้ศาสนาพระพุทธ เจ้านี้ซึ่งเปรียบเหมือนพลอย เราประพฤติปฏิบัติสนใจด้วยคุณงามความดีของเรา กิน จนกระทั่งถึงนิพพานแล้วไม่สิ้นสุดด้วยนะ นิพพานเที่ยงเลย นั่นเห็นไหม

พลอยเม็ดนี้ผิดกับพลอยของโก่แจ้ ที่โก่แจ้ชอบใจนั้นมันไปชอบใจข้าวสุก ข้าวสารเสียมากกว่าพลอย ไม่สนใจกับพลอย นี่เราไปสนใจแต่เรื่องกิเลสเสียให้มากยิ่งขึ้น กว่าธรรม มันก็เหยียบย่ำทำลาย วันหนึ่ง ๆ ใครอยู่ที่ไหนมีแต่ไฟเผาหัวใจ ดูเจ้า ของบ้างซิ ทำไมให้คนอื่นไปดูคนอื่นไปตาย ตายเท่าไรก็ตัวเองเป็นอยู่แล้ว จำเป็นอะไร ต้องไปตายกัน มันดินดีดเฉย ๆ โลกอันนี้ อันนั้นก็ว่าดี อันนี้ก็ว่าดี ปีนเกลียวกันไป ทะเลาะเบาะแว้งกันไป รบราฆ่าฟันกันไปด้วยความเคียดความแค้นความโกรธเพราะ อำนาจของกิเลสตัดหา ได้ไม่พอมิไม่พอ ดีไม่พอ ดีขนาดนี้ยังอยากดีกว่านั้น ดีขึ้น ไหนๆ ไม่รู้ละ มันไม่ได้ดี มันว่าเอาเฉย ๆ กิเลสหลอก ถ้าดีแท้ ๆ ไม่ได้ทะเลาะกับใคร สบายเลย

ท่านทั้งหลายพิจารณานะ นี่หลวงตาก็ก่แก่แล้ว ก็บอกชัด ๆ อย่างนี้ คิดดูซิไป เทศน์มาแล้ว พอเทศน์เสร็จมาแล้วหูก็อื้อ ถ้ามันอื้อในเวลาเทศน์จะเทศน์ไม่ได้นะ ขนาดนั้นละตะเกียกตะกายต่อโลกต่อสงสาร เราไม่หวังอะไรเลยนะ ไม่มีอะไรที่หวังใน หัวใจเราเลย เพื่อโลกสงสารด้วยความเมตตาล้วน ๆ ต่างหาก จึงขอให้ทุกท่านได้เห็น ใจ มันเกี่ยวกับเรื่องวัตถุ เราก็ช่วยบ้านช่วยเมืองนี้เป็นอันหนึ่งนะ ส่วนใหญ่ที่สุดที่หลวง ตาสอนพี่น้องทั้งหลายเวลานี้คือหัวใจนะ หัวใจกับธรรม อันนี้หนักมากเด่นมาก ไปที่ ไทไหนจะไม่พันการแนะนำสั่งสอนอย่างนี้ เพราะเมืองไทยเราแม้จะเป็นเมืองพุทธก็ตาม รู้ สึกว่าห่างเหินจากศีลจากธรรมเอามาก ห่างเหินจากศีลจากธรรมเท่าไรยิ่งใกล้ชิดติดพัน กับทุกซ่มหันตทุกข์เข้าไปโดยลำดับ อย่าเข้าใจว่าเป็นของดีนะ ห่างอันนี้ว่าจะไปดีอันนั้น ไม่ดีนะ ถ้านอกจากธรรมแล้วไม่ดีทั้งนั้นแหละ มีแต่เครื่องหลอกของกิเลส ตัมอยู่ตลอดเวลา

เวลามันได้เจอเข้าอย่างจัง ๆ มันไม่มีอะไรที่จะพูดแล้วนะ อะไรก็ไม่มีอะไรเหมือน สามแดนโลกธาตุนี้เป็นแดนแห่งสมมุติทั้งหมด ธรรมชาติที่ว่าวิมุติตินั้นไม่ใช่สมมุติอันนี้ จึงหาอะไรเหมือนไม่ได้เลย พระพุทธเจ้าที่ท่านทรงท้อพระทัย ท้อใจ ภาษาเรา เพราะว่าในเบื้องต้นที่พระองค์ทรงปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้า ที่เรียกว่าปรารถนาโพธิญาณเพื่อเป็นศาสตราจารย์สอนโลก เมื่อเป็นพระพุทธเจ้าแล้วจะได้สอนโลก เป็นความคาดความหมายจะสอนโลกธรรมดา ๆ นึกว่าจะไม่กระเทือนพระทัยเหมือนเวลาตรัสรู้แล้วนะ ก็ทรงทำความปรารถนามีแต่จะรื้อขนสัตว์โลกไปโดยลำดับ ทุกข์ยากลำบากใครจะไปเกินโพธิสัตว์

โพธิสัตว์นี้เรียกว่ารองความทุกข์ทุกประเภทเพื่อสัตว์ทั้งหลาย แม้เวลาเป็นสัตว์เดรัจฉานนี้ก็เหมือนกัน เราจะเห็นได้ในชาดก พาบบริษัทบริวารไปหากิน โพธิสัตว์เป็นหัวหน้าสัตว์ เป็นหัวหน้าฝูง ไปหาอยู่หากินธรรมดา ที่นี้ไปถูกนายพรานเขาล้อมละชิ เขารู้ช่องทางของสัตว์ที่จะมาอย่างไรเขาตัดกรอบไปเลย ทำอย่างไรนี่ พอไปเจออย่างจัง ๆ ฝูงสัตว์ที่เป็นบริวารของตัวเองก็มีจำนวนมากมายทำอย่างไร นายพรานก็อยู่ทุกแห่งทุกมุม เขาจ่อเข้ามาแล้ว รีบเตือน นี่เห็นไหมท่านสละไหม รีบเตือนบริษัทให้พากันวิ่งกลับนะ เราจะวิ่งเข้าสู่สังครามคือเข้าหานายพรานเลย ซึ่งใครจะไปคิดได้ มีแต่วิ่งหนีก็ปิ่นแหยมตายไปก็ตัวไม่รู้จะ ที่นี้แทนที่จะเป็นอย่างนั้น รีบเตือนหมู่เพื่อนบอกให้รีบกลับทั้งหมด เราจะวิ่งเข้าสู่สังคราม คือหานายพรานคนเดียว

เมื่อวิ่งเข้าไปนายพรานเขาผิดสังเกต คนนี้ก็จะมีคนนั้นก็จะมี โพธิสัตว์นี้เป็นสัตว์ วิ่งเข้าไปนี้จะยังตัวนี้ก็จะถูกคนนี่ ยังสัตว์ตัวนี้ก็ถูกคนนั้น แทนที่จะกลัวไม่กลัวนะ วิ่งให้พวกนายพรานวุ่นวายกัน แทนที่จะยังอันนี้ก็เลยไม่ได้ยังเพราะจะยังอะไรก็จะถูกคน พวกนั้นก็เผลอไปหมดเลย เห็นไหมละ นี่สละตาย ในชาดกท่านแสดงไว้ ท่านสละขนาดไหน แทนที่จะวิ่งหนีตายกับลูกน้องไม่ไปนะ บอกลูกน้องให้หนีหมดเราจะเข้าตรงนั้น ซึ่งใครไม่เคยคาดคิดใช่ไหม ไอ้เนื้อมันไม่กลัวเสือมีเหรอ อันนี้มันไม่กลัวนายพรานมีเหรอ ทำไมมันวิ่งเข้าไปหา หลบคนอยู่นั้น หลบไปหลบมาเพื่อให้ลูกน้องวิ่งหนีรอดตายไปได้ พอออกจากนี้ก็วิ่งออกเลย ที่จะยังตัวไหนก็ยังไม่ได้ ยังสัตว์ตัวนี้มันก็จะถูกคนนั้นพวกเดียวกัน สุดท้ายนี้ก็ไปเลย นี่เรายกมาเป็นตัวอย่าง นี่ท่านสละขนาดนั้นนะ

คิดอย่างนั้นใครจะไป สัตว์ทั้งหลายไม่มีตัวไหนจะไปละ วิ่งไปหานายพราน อันนี้วิ่งได้เห็นไหมเพื่อบริษัทบริวารรอดตายไปหมด ท่านเองก็รอดตายไปเลย แล้วใครจะทุกข์ยิ่งกว่าพระโพธิสัตว์ นี่พูดมาเพียงวาระเดียวหรือสองเรื่องสามเรื่องที่เคยเป็นมาอย่างนี้ตลอดเพื่ออุ้มสัตว์ทั้งหลาย แล้วก็เพื่อจะได้เป็นศาสตราสอนสัตว์โลก ที่นี้พอตรัสรู้ปั้งขึ้นมา ความคาดหมายเหล่านั้นที่เป็นมาตั้งแต่เริ่มปรารถนาโพธิญาณ จนกระทั่งมา

ถึงวาระได้ตรัสรู้ธรรมปั้ง พอตริสรู้ธรรมผางเข้าเท่านั้นมันจำหมดเลย พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์เคยตกรกหมกใหม่ เคยขึ้นสวรรค์ขึ้นพรหมด้วยกันทั้งนั้น ตกรกหมกใหม่ เหมือนขึ้นบันไดขึ้นบ้านลงเรือนนี่นะ ขึ้นลง ๆ ตกมานี้ก็ก๊ปก๊กลบด้วยกันหมด

ก่อนที่ท่านจะได้มาเป็นพระพุทธเจ้า เห็นเรื่องเหตุการณ์ของตัวเองและสัตว์โลกทั้งหลายที่เป็นอย่างเดียวกันนี้ ท่านเห็นด้วยกันนี้เพราะท่านเคยตกรกมาด้วยกัน ท่านรู้รู้อย่างเดียวกันนี้ มาเห็นอันนี้มีแต่กองพินกองไฟ กองมูตรกองคูเต็มโลกเต็มสงสารก็ท้อพระทัย สะดุดก็ทำยังไงเป็นอย่างนี้แล้วเทียบกับความรู้ที่กระจ่างขึ้นที่หลังมันไม่ใช่อันนี้เสียแล้ว มันผิดคาดผิดหมายว่าจะสอนธรรมดา มองดูแล้วมันมีดมันบอดที่สุดก็มีเยอะ ดูจนดูไม่ได้ก็มี ท้อพระทัย การเกิดแก่เจ็บตายเราก็เคยเกิดแก่เจ็บตายมาอย่างนี้เหมือนโลกทั่ว ๆ ไป แล้วการตกรกหมกใหม่พระพุทธเจ้าทุกพระองค์เคยตกรกมาอย่างนี้เหมือนกัน สัตว์โลกทั้งหลายเคยเป็นอย่างนี้มาเหมือนกันหมดแล้วไม่สงสัย แล้วจะสอนไปยังไง

ครั้นมองลงไปที่อยู่นี้ หัวเวิวที่จะลากจะเข็นขึ้นจากทุกซ์แทบจะมองไม่เห็น ท้อพระทัย แล้วความทุกซ์ความทรมานในวิภูสงสารนี้หนักขนาดไหน จนกระทั่งว่าตรัสรู้แล้วจนดูไม่ได้ท้อพระทัย ทั้ง ๆ ที่ตั้งใจจะสอนสัตว์โลกอยู่แล้ว เหตุใดจึงท้อพระทัย ถ้าไม่ถึงที่ว่าสุดวิสัย อยากจะว่าสุดวิสัยไปเสียแล้ว จึงท้อพระทัยในการสั่งสอนสัตว์โลก กำลังพิจารณา นี่หมายถึงทรงพิจารณาดูสัตว์โลกในขณะที่พระทัยจำเห็นหมดทุกอย่างแล้ว ความเกิดแก่เจ็บตายของตัวเองมาก็ภพก็ชาติ กองเต็มเมืองไทยเราเนี่ยเพียงศพของคนคนเดียว ถ้าไม่ฉิบหายคนนี้ตายสัตว์ตัวนี้ตายในคนคนเดียวนี้แหละไปเกิดเป็นสัตว์เป็นบุคคลเป็นอะไรก็ตาม กองไว้ ๆ เมืองไทยเราไม่มีที่กอง มากไหมในภพชาติของสัตว์แต่ละตัว ๆ

นี่เราไม่เห็นมันก็ไม่เหมือนไม่เคยเกิดเคยตาย พระองค์ที่เห็นแล้วท้อพระทัยพระองค์เองก็เคยเป็นมาอย่างนี้แล้ว แล้วพันปั้งขึ้นมาได้ยังไง ความหมายว่าอย่างงั้นเหมือนหนึ่งว่าจะไม่สอนโลก ท้อพระทัยจะสอนได้ยังไง กำลังพิจารณา เพราะคำว่าจิตของศาสดาจำขึ้นแล้ว ก็ต้องพิจารณาทั้งผลได้ผลเสียทุกสิ่งทุกอย่างพร้อมไปในเวลานั้น พอดีทำมหาพรหมได้เล็งเห็นพระพุทธเจ้าในขณะนั้น ว่าทรงท้อพระทัยในการที่จะสั่งสอนสัตว์โลก จึงลงมาขออาราธนาพระพุทธเจ้าให้สั่งสอนโลกโปรดสัตว์ เพราะสัตว์ทั้งหลายที่มีธุลีเบาบางยังมีอยู่มาก ขอพระองค์อย่าทอดธุระอย่าทอดพระทัยแล้วนิพพานไปเสีย สัตว์โลกที่มีอุปนิสัยสามารถที่จะบรรลุธรรมที่เรียกว่ามีมลทินเบาบางยังมีอยู่มาก พร้อมกับพระองค์ก็พิจารณาของพระองค์แล้วเก่งกว่าทำมหาพรหมจะว่าไง แต่นี้ทำมหาพรหมท่านก็มีความคิดเพียงเท่านั้นก็มาทูลอาราธนาพระพุทธเจ้าให้สั่งสอนโลก

ส่วนพระองค์พิจารณาอันนี้รอบโลกแล้ว พระองค์ก็ทราบหมดแล้ว สัตว์โลกมียัง
งายบ้าง เทียบกันเหมือนกับว่าสัตว์โลก เราไม่เอามาก ๆ ละ เอาเท่ากับภูเขาลูกหนึ่ง ภู
เขาลูกนี้มันจะมีตจะดำไปหมด มันจะมีแต่หินผาหน้าไม้หาสารประโยชน์ไม่ได้เลยเชีย
วหรือ มันจะพอมีไหมสิ่งที่เป็นสารประโยชน์ในภูเขาลูกนี้ ทรงพิจารณา ภูเขาลูกนี้เทียบ
กับสัตว์โลก ความหมายว่าอย่างงั้น แล้วมันจะมีตไปด้วยกันนี้หมดแล้วหรือ มันจะไม่มี
สารประโยชน์ที่แฝงอยู่ในภูเขาลูกนี้บ้างหรือ พระองค์ก็ทรงพิจารณา อ้อมี ไม่มากก็มี
นั่นพระองค์ทรงปลงพระทัยจะสั่งสอนสัตว์โลก จึงได้เริ่มสอนสัตว์โลกตั้งแต่นั้นมา

แล้วเล็งอีกใครที่มีอุปนิสัยสามารถใกล้ชิดติดพันพระองค์ยิ่งกว่ากันมีใคร เล็ง
เข้าไปบิ๊ก็จับได้ ก็เทศน์เบญจวัคคีย์ทั้งห้าเป็นอันดับหนึ่งแล้ว นี่ละพวกที่มีสารคุณ
ประโยชน์ มีแร่ธาตุที่เป็นแร่ธาตุสำคัญ ๆ แทรกอยู่ในภูเขาคือหาสารประโยชน์อะไรไม่
ได้เลย มีแทรกอยู่นั้น ๆ ตามจุดต่าง ๆ ก็เอามาสอน จากนั้นมาสอนสัตว์โลก ก็ปรากฏ
เป็นสาวกสาวิกาชั้นมา เป็นพุทธบริษัททั้งหลายเข้ามา พวกนี้จำเอานะ นี่ละพระพุทเจ้า
สอนอะไรอย่าเข้าใจว่าเคลื่อนนะ ไม่มีเลยพระพุทเจ้าสอนอะไร พวกเราทั้งหลายไม่มี
อุปนิสัยปัจจัยทางด้านศีลด้านธรรมจะมาสอนใจธรรมไม่ได้ เพราะกิเลสมันหนาแน่นมาก
มันจุดมันลากตลอดเวลาละ ธรรมนี้ต้องได้เอากันอย่างหนัก ๆ เราจะไปสร้างคุณงาม
ความดีแต่ละอย่าง ๆ โถ ต้องรบกับกิเลสอย่างหนัก นี่แสดงว่ามันยังหนา ให้อ่างอย่างนี้
นะ

เราอย่าไปตำหนิศีลตำหนิทานความดีของเราเป็นอันขาด ให้ตำหนิตัวที่มันไม่
อยากทำ ตัวนี้ตัวมันหนาแน่น ฟัดตัวนี้ ๆ ฟัดไปฟัดมาต่อไปมันก็ค่อยจางไป ข้าศึกอัน
หนาแน่นค่อยจางไป อำนาจแห่งบุญกุศลของเราค่อยหนุนเข้า ๆ ค่อยเบิกกว้าง ๆ ๆ ยิ่ง
พอใจปฏิบัติยิ่งยินดีกับทางด้านศีลด้านธรรมเข้าไปเรื่อย ที่นี้ไม่ได้ทำอยู่ไม่ได้ละ นี่ละ
อำนาจแห่งคุณงามความดีของเราหนุน เบิกความมืดดำกำตาทั้งหลายของกิเลสที่มัน
ครอบไว้ค่อยจางออกจางไป ที่นี้ไม่ได้ทำอยู่ไม่ได้ละวันหนึ่ง เอ้า ยกเรื่องทานเรื่องศีล
ก่อน จากนั้นเข้าภาวนา

เข้าภาวนานี้ก็มีข้าศึกอันใหญ่หลวงเหมือนกัน มันฟัดมันเหวี่ยงให้จิตหมุนตัว
มันไม่ให้สงบได้ ตีเข้าไป ๆ ได้เห็นเจ้าของอ่านเจ้าของอยู่ตลอดเวลา จึงได้มา
สอนโลกนั่นเอง เราไม่ได้สู่มสู่มทำมาสอนโลกนะ เวลาไปทำภาวนาฟัดกับกิเลสสู้กิเลส
ไม่ได้นี่เราก้เคยมาสอนให้ลูกศิษย์ลูกหาฟัง มาพูดทำไมอวดหรือหาอะไร พูดถึงเรื่อง
ความหนาแน่นของกิเลสกับกำลังวังชาที่ฟัดกันไม่ถอยต่างหากนี่นะ เวลามันหนาแน่น
โถ จนกระทั่งน้ำตานี้ร่วงอยู่บนภูเขาทั้ง ๆ ที่จะไปฟัดกับกิเลส ลาพ่อแม่ครูอาจารย์มันนี้

ออกไปขึ้นภูเขาพืดกับกิเลสจะเอาให้เต็มเหนี่ยวคราวนี้ ไปมีแต่กิเลสพืดเราเต็มเหนี่ยว ๆ ตั้งสติไม่ได้นะ

นี่เวลามันเก่งกล้าสามารถ ตั้งพับล้มผล็อย ๆ ไม่มีที่ว่างอยู่นะ ตั้งทำตั้งขนาด ไหน ๆ มันก็ล้มผล็อย ๆ ต่อหน้าต่อตาจนงตัวเอง โห้ นี่มาทำความเพียรยังงเป็นอย่างนี้ สติไปไหนปัญญาไปไหน ไม่มี ทำยังงน้ำตาาร่วง ถึงขนาดนั้น คือสู้มันไม่ได้ มันเท่ากับเสือโคร่งตัวหนึ่ง โห้เราก็เท่ากับหนูตัวหนึ่ง สู้เสือด้วยกำปั้นละซิ มันพาดเท่าไรเลือดสาต ๆ เอ้า จนถึงนี่นะ พุดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ที่มันเคียดแค้นอย่างถึงใจนี้ เคียดแค้นให้กิเลสนี้เป็นธรรมนะ เคียดแค้นให้บุคคลหรือสัตว์ตัวใดเป็นกิเลส เพิ่มบาปกรรมเข้าไปมากนะ แต่เคียดแค้นให้กิเลสในหัวใจของเราจะพืดมันให้มันแหลกนี้กลายเป็นธรรมขึ้นมา เคียดแค้นให้กิเลสมากเท่าไรความเพียรยิ่งหนัก

ไปอีก เล่าให้ฟังขนาดนั้นนะ ไปหาพ่อแม่ครูอาจารย์มันอีก ได้รับอุบายจากท่านพอสมควรแล้วมาขึ้นเวที โอ้ย หงายหมาลงทุกที เราไม่ยากพุดว่าหงายอะไร คือหงายหมาหงายไม่เป็นท่า ถ้าหงายแมวมันยังตบได้ใช้ไหมละ อันนี้หงายหมามีแต่ร้องแหง็ก ๆ อย่างพวกเราที่นั่งอยู่ในโบสถ์ มีแต่ร้องพวกแหง็ก ๆ ทั้งนั้น หงายหมา ถ้าหงายแมวพอได้ตบฟุ ๆ สู้กับหมาบ้างเข้าใจไหม อันนี้มีแต่หงายหมา มีแต่ร้องแหง็ก ๆ นี่เราพุดถึงเรื่องสู้มันไม่ได้ เอ้า กลับไปอีกไม่ถอย เพราะเคียดแค้นอยู่เต็มเหนี่ยว ถึงขนาดที่ว่ากูมึงนะไม่ใช่ธรรมดาแต่กูมึงในใจไม่ออกมาเพราะเราอยู่คนเดียว โถ มึงเอากูขนาดนี้ เทียวเหอ เอาละยังงมึงต้องฟังวันหนึ่ง ให้กูถอยกูไม่ถอย

นี่เคียดแค้นเต็มหัวใจ เรียกว่าเคียดแค้นให้กิเลสเป็นมรรคเต็มตัว สร้างความอุตุสำหรับพยายาม ความมุขมานะทุกอย่างขึ้นเต็มตัวด้วยความเคียดแค้นอันนี้ ไปอบรมจากท่านกลับมาอีก กลับมาอีกอยู่อย่างนั้นสามครั้งสี่ครั้ง พืดกับกิเลสตัวนี้ตัวที่มันเอาเลือดสาต เคียดแค้นให้มัน หลายครั้งหลายหนก็มันไม่ถอยนี้ เอาไปเอามันก็ค่อยสงบลงบ้าง มันก็หงายให้เราดูบ้างบางทีนะ เหอ มึงก็มีท้องเหมือนกันเหอกิเลส กูนี้กว่ามีท้องแต่กู มึงก็มีท้องเหมือนกันเหอกิเลส กูนี้กว่ามีท้องแต่กู ร้องแหง็ก ๆ ให้มึงตบเอา ๆ ยิ่งได้ใจใหญ่ นะ ชัดกัน นั่นละที่ว่าความเพียร จึงว่าพุดให้ใครฟังไม่มีใครอยากเชื่อนะ เพราะเราเป็นอย่างนั้นจริง ๆ เอาจริงเอาจังมาก แล้วนิสัยจิตใจนี้จริงจังมากเสียด้วยนะ

เวลาเคียดให้กิเลสก็เคียดอย่างถึงใจทีเดียว ที่นี้พอได้ที่แล้วชัดกันเลย บางครั้งนี่เหมือนว่าเราขึ้นบนตะพองข้างข้างเหมือนนกิเลส เราเป็นเหมือนเจ้าของ มันร้อง โก๊ก ๆ เอาขอกระหน่ำมันลง มันบอกว่ายอมแล้ว ยอมก็ยอมเถอะ กูยังไม่ได้จางความเคียดแค้นของกู ขอกระหน่ำลงไปเรื่อย ๆ จากนั้นมาก็เอาเลยที่นี้ พอได้หลักได้เกณฑ์แล้วที่

นี่จิตที่เคยวุ่นวุ่นวายส่ายแส่ตั้งสติไม่อยู่ ตั้งได้ ๆ สงบเย็นไปเรื่อย ๆ ความสุขค่อยปรากฏขึ้น ๆ ไม่มีกิเลสมาตีให้แตกกระจัดกระจายเหมือนแต่ก่อน ขึ้นเรื่อย ทีนี้ก็ตั้งเรื่อย ชัดที่นี้ จิตไม่เคยเป็นความสงบก็เห็นประจักษ์ในใจ ไม่เคยเป็นสมาธิประจักษ์ในใจ จากนั้นออกทางด้านปัญญา ปัญหานี้หุ้ดงั่มกั่มกั่มไม่ได้นะ ต้องเอามาใช้พิจารณาแยกธาตุแยกชั้นที่มันติดมันพันผูกเขาผูกเรา พิจารณาแยกออก ๆ กระจ่างออก ๆ

ในขณะที่เดียวกันฆ่ากิเลสตัวเป็นอุปาทานยึดมั่นถือมั่นออกเป็นลำดับลำดับ ก็ยิ่งกระจายออก ๆ เอ้า สรุปลงไปเลยจนกระทั่งความเพียรนี้เป็นเอง นี่ละเห็นใหม่เวลาสู้กับกิเลสไม่ได้จนน้ำตาาร่วง ทุกสิ่งทุกอย่างสู้กับกิเลสไม่ได้ อ่อนกำลังถ้าพูดถึงอ่อน แต่อันหนึ่งมันไม่อ่อน นี่ละที่ว่ายากลำบากขนาดไหนในเบื้องต้นชัดกับกิเลส ทีนี้พอถึงขั้นเราได้สติปัญญามีกำลังวังชาแล้ว ถึงขนาดสติปัญญาก้าวเดิน ๆ ทีนี้ไม่มีถอยเลย พุง ๆ เลยทีชวนะ ไม่มีการจะได้บังคับให้ทำความเพียร มีแต่รั้งเอาไว้ ๆ เพราะความเพียรมันเด็ดมันมาก มันพุง ๆ เลย ทางที่จะหลุดพ้นจากทุกข์เหมือนอยู่ชั่วเอื้อม ๆ นิพพานอยู่ชั่วเอื้อม ยิงหมุนเข้าไป บางคืนนอนไม่หลับเลยตลอดรุ่ง ๆ คือมันหมุนตลอด ความเพียรฆ่ากิเลส

นี่ละที่ว่ากิเลสนี้ตามธรรมดาของมันเป็นอัตโนมัตตินะ มันเป็นกิเลสโดยอัตโนมัตติของมันอยู่ในหัวใจของสัตว์ จะคิดเรื่องอะไร ๆ นี่เป็นกิเลสทั้งนั้น ๆ เราไม่รู้นะ ต่อเมื่อได้ธรรมจับเข้าไปมันถึงรู้กัน ไม่มีธรรมจับไม่รู้มัน ตายก็กับก็กลัวก็กลัว ทีนี้เวลามันมีกำลังมันก็เป็นอัตโนมัตติ จะคิดจะปรุงจะพูดจะจาจะทำอะไรมีแต่เรื่องกิเลสพาทำ พาคิดพาปรุงพาคิดพาดกพาแต่งทุกอย่างไปเรื่อย ไม่รู้ว่าจะกิเลสทำงานโดยอัตโนมัตติ ทีนี้พอได้สติปัญญาอัตโนมัตติเข้ามา มันกลับตรงกันข้ามที่นี้ กิเลสมันผูกมัดสัตว์ทั้งหลายให้อยู่ในเงื้อมมือของมันด้วยความคิดความปรุงต่าง ๆ ที่มันจุลลาดออกไปให้สะอาดแสงหาผลประโยชน์ของมันแต่สร้างความทุกข์ให้เรา นี่มันก็ค่อยสงบไป ๆ

ทีนี้ทางสติปัญญาด้านธรรมะที่จะฆ่ามันก็แรงขึ้น ๆ สุดท้ายหมุนตัวเป็นเกลียว เป็นธรรมชาติอัตโนมัตติ เป็นอัตโนมัตติได้นะ กิเลสเป็นอัตโนมัตติฉันใด เวลาธรรมนี้มีสติปัญญาธรรมเป็นต้น มีกำลังวังชาแล้วเป็นอัตโนมัตติเหมือนกัน หมุนเป็นแบบเดียวกันเลย ไม่ว่าจะยืนจะเดินจะนั่งจะนอน แม้ที่สุดฉันจึงหันอยู่ที่นี่ งานของจิตฆ่ากิเลสจะไม่ถอยตลอดเวลา ๆ เหมือนกับกิเลสที่มันคิดมันปรุงของเรา เรากินข้าวกินน้ำอยู่ก็ตามนะ มันจะคิดจะปรุงเรื่องของกิเลสของมันวันยังค่ำฉันใด เรื่องสติปัญญาเมื่อเวลาถึงคราวแก้กิเลสแล้วมันจะคลี่คลายออก ๆ เป็นอัตโนมัตติของมัน หมุนตัว ๆ อย่างนั้นก็เหมือนนิพพานอยู่ชั่วเอื้อม ๆ

จากสติอัตโนมัติแล้วก็เป็มหาสติมหาปัญญาแก่กล้าสามารถ กิเลสพอไพล่บับ
 ขาดสะบั้น ๆ เลย ไม่ต้องบังคับกันที่นี้ละ มันฟาดเราเลือดสาด ๆ ที่นี้มันไม่ได้เลือดสาด
 นะ ขาดสะบั้นไปเลย มันเลยเลือดสาดไปแล้ว อำนาจของธรรมที่รุนแรงมากกว่า กิเลส
 พุ่งขึ้นมาขัดสะบั้น ๆ ต่อจากนั้นมันก็ฝังเลย นี่ละที่ได้เห็นเรื่องวิภูทุกซ์ วิภูจักรของ
 ตัวเองที่เกิดแก่เจ็บตายมาสักก็ภพก็ชาติ มันจำขึ้นมาแล้วจะไปทูลถามพระพุทธเจ้าหา
 อะไร ก็เห็นของอันเดียวกัน สัตว์โลกตายเคลื่อนกันอยู่นี้มาตั้งกัปตั้งกัลป์ เราไม่เห็นเฉย
 ๆ พระพุทธเจ้าแต่ก่อนไม่เห็นก็ไม่รู้ เวลาเห็นแล้วก็อ้อ นี่เวลามันเห็นแล้วก็เป็นอย่าง
 นั้นเหมือนกัน ถามพระพุทธเจ้าหาอะไร เวลามันจำขึ้นมาเป็นอย่างนั้น ต่อจากนั้นท่านก็
 เลือกเฟ้นสั่งสอนสัตว์โลก สัตว์มีสี่จำพวกก็ว่าไป พวกนั้นจำเอานะว่าจะไม่พูดอะไรมากก็
 ไปใหญ่แล้ววันนี้ คึกคัก ๆ ขึ้นแล้ว ครั้นเวลาจบแล้วจะตายก็คือเจ้าของนั้นแหละ เวลา
 เทศน์ก็เจ้าของ เหมือนนักมวยเขาขึ้นต่อยกันเวลาชดกันนี้ ยิ่งเข้าวงในแล้วไม่มีใครนึก
 ถึงความเป็นความตาย ชัดกันตลอด บทเวลาลงจากเวทีมาแล้วจะสลบไสล นี่ก็แบบ
 เดียวกัน พอลงเวทีมาแล้วจะสลบไสล

พระเถรเราก็ให้พากันตั้งอกตั้งใจนะ อย่าเหยียบย่ำมรรคผลนิพพานอยู่เฉย ๆ
 ในเพศผ้าเหลืองหัวโล้น ๆ นะ ให้มีแต่กิเลสเหยียบหัวเอามรรคผลนิพพานมาเป็น
 เครื่องรองเหยียบขึ้น ๆ ของกิเลส เหยียบหัวใจพระ ให้ตั้งใจปฏิบัตินะ มรรคผลนิพพาน
 คงเส้นคงวาหนาแน่น อกาลิโก แปลว่าอะไร ธรรมท่านบอกว่า อกาลิโก ไม่มีกาลสถานที่
 เวล่ำเวลา บำเพ็ญธรรมเมื่อไรเป็นธรรม เดินตามกิเลสเมื่อไรเป็นกิเลส กิเลสกับธรรม
 อยู่ในหัวใจอันเดียวกันอยู่สองภาคนี้ เราหมุนไปทางเป็นธรรมขึ้นมา หมุนไปทางกิเลส
 เป็นกิเลสวันยังค่ำ อยู่ในหัวใจดวงเดียวเป็นอกาลิโกเหมือนกัน ให้ตั้งใจปฏิบัติก็แล้วกัน
 นะ พุดจบก็ณต์แล้ว